

اطلاعیه کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران:

درباره فراخوان برگزاری فراندوم برای تغییر قانون اساسی و تشکیل مجلس موسسان

انتشار بیانیه «فراخوان ملی برگزاری فراندوم» از سوی چند تن از فعالین جنبش دانشجویی و آقایان ناصر زرافشان و محمد ملکی از ایران، هم چنین خانم مهرانگیز کار و آقای محسن سازگارا در خارج، مساله فراندوم قانون اساسی و نحوه برخورد به این مساله را به یکی از مباحث روز اغلب نیروهای سیاسی تبدیل کرده است. انتشار این فراخوان واکنش های موافق و مخالف اکثر نیروهای اپوزیسیون اعم از احزاب، سازمانها، شخصیتها و فعالین سیاسی را در برابر این حرکت، بویژه در خارج از کشور، برانگیخته است. با توجه به اهمیت طرح مساله فراندوم قانون اساسی و خواست فراخوان مبتنی بر «برگزاری یک همه پرسی با نظارت نهادهای بین المللی برای تشکیل مجلس موسسان به منظور تدوین پیش نویس یک قانون اساسی نوین، مبتنی بر اعلامیه جهانی حقوق بشر و میثاق های الهائی آن، با رای آزاد مردم» کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران بر این عقیده است که:

۱) طرح برگزاری فراندوم برای تغییر قانون اساسی موجود، در واقع امر، یعنی تغییر نظام سیاسی حاکم با مراجعه به آراء مردم ایران، نمی تواند مورد مخالفت هیچ نیروی سیاسی جدی که خواستار رهائی از وضعیت کنونی و حکومت جمهوری اسلامی است، باشد. دعوت به تدارک چنین فراندومی بویژه از سوی کسانی که هم اکنون مثل آقای زرافشان در زندان به سر می برند، و یا کسانی که طی سال های اخیر همواره در معرض تهاجم حکومت قرار داشته اند، اقدامی است شجاعانه و تلاشی مثبت در راستای راهجویی جامعه ما برای خروج از بن بست کنونی.

در عین حال باید تاکید کرد که اعلام یک خواست الزاما به معنی تحقق آن نیست. برای «فراندوم ملی» باید یک اراده «ملی» سازمان داده شود. نیروهای مختلف سیاسی و اجتماعی، احزاب و شخصیت ها، انجمن ها و نهاد های مدنی هم سو و هم زبان شوند. اعلام یک «کمیته اقدام برای همه پرسی» و بلافاصله بعد از انتشار فراخوان، انحلال این کمیته طی بیانیه دیگری، نشان از نوعی شتابزدگی دارد که برای حرکتی در سطح ملی جایز نیست.

۲) فراخوان تاکید دارد که خواهان «شکل گیری حکومتی دموکراتیک مبتنی بر اعلامیه جهانی حقوق بشر» است.

اولا در صحبت از «شکل گیری حکومت دموکراتیک» «شکل» حکومت و در عمل مضمون آن یعنی اتکا آن فقط به رای مردم، نه به اراده مافوق مردم و یا بر ارث و میراث از قلم افتاده است.

ثانیا بر منشا «تضاد» قانون اساسی جمهوری اسلامی با اعلامیه جهانی حقوق بشر و حقوق و آزادی های فردی و اجتماعی، «رسمیت» بخشیدن به «نابرابری حقوقی میان شهروندان»، «قانونی» کردن «تبعیض دینی و مذهبی، عقیدتی و جنسیتی» بر منشا «سلب حق حاکمیت» از «ملت ایران» که همانا خصلت مذهبی آن است، اشاره ای نشده است و طبعاً در ادامه نیز، در صحبت از حکومت جایگزین به ذکر «حکومت دموکراتیک مبتنی بر اعلامیه جهانی حقوق بشر» بسنده شده، از جدائی دین از دولت و حکومت، به عنوان پیش شرط ایجاد حکومتی «مبتنی بر رای آزاد مردم» در ایران امروز، اجتناب گشته است.

ثالثا در اشاره به «نابرابری» ها و «تبعیض» ها، وجود تبعیض و نابرابری در مورد ملیت ها و قومیت های ساکن ایران و نیز ارائه راه حل دموکراتیک برای آن، از قلم افتاده است.

ما بر این باوریم که:

الف) برای استقرار یک حکومت دموکراتیک نمی توان و نباید تجربه صد ساله اخیر تاریخ ایران را که طی آن مردم ما برای کسب حق حاکمیت و استقرار نظام متکی بر اراده آزادشان، دو انقلاب بزرگ و بیش از یک قرن مبارزه را پشت سر گذاشته اند، نادیده گرفت. صراحت در برنامه به معنی نفی امکان حضور هیچ جریانی در آینده ایران نیست. اما اعتقاد به حق فعالیت و حیات قانونی حتی جریانات میراث خوار حکومت های خودکامه، دلیلی بر تقلیل برنامه برای استقرار حکومت مردم به یک کلی گوئی نیست.

ب) تحقق فراندوم و هر تغییر بنیادی دیگر در کشور ما تنها با حضور گسترده مردم در صحنه سیاسی و دیکته نمودن اراده خود بر حکومت اسلامی میسر است. همه تلاش ها باید متوجه ایجاد شرائطی برای این حضور و صف آرائی این اراده در برابر حکومت باشد. تنها صدور فراخوان برای حصول به این هدف کافی نیست. لازمه این کار اجتناب از شتابزدگی و ایجاد ملزومات و پیش شرط های لازم برای پیشبرد و تحقق آن و قبل از همه ایجاد پیوند بین بخش های مختلف جنبش مردم و فراهم نمودن زمینه مشارکت همه نیروهای مدافع یک ایران آزاد و بدون خودکامگان و یا وارثان آنان است.

سازمان ما از استقرار یک جمهوری دموکراتیک و لائیک در ایران پشتیبانی می کند و به صراحت هر نوع حکومت از نوع و لائی و یا سلطنتی ولو مشروطه را مغایر با حق حاکمیت بلا منازع مردم می داند. تلاش برای تبدیل خواست استقرار یک حکومت دموکراتیک و لائیک به جای جمهوری اسلامی به یک خواست عمومی، از جمله خواست فراندوم برای تعیین تکلیف کردن با قانون اساسی جمهوری اسلامی در یک انتخابات آزاد، تحت نظارت نهادهای دموکراتیک بین المللی و تشکیل مجلس موسسان. همواره مورد تاکید ما بوده است. انجام این مهم نیازمند تامین مشارکت نیروهای مختلف در یک اقدام مشترک و بر پایه یک برنامه صریح و روشن است.

کمیته مرکزی

سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

۱۲ دسامبر ۲۰۰۴، ۲۳ آذرماه ۱۳۸۳